

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Holstein, Ludvig.; Ludv. Holstein ; Vignetter,
Titel, Omslagstegning og Udstyr af Kr.
Kongstad.

Titel | Title:

Løv : nye Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Gyldendal, 1915

Fysiske størrelse | Physical extent:

81 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 323.

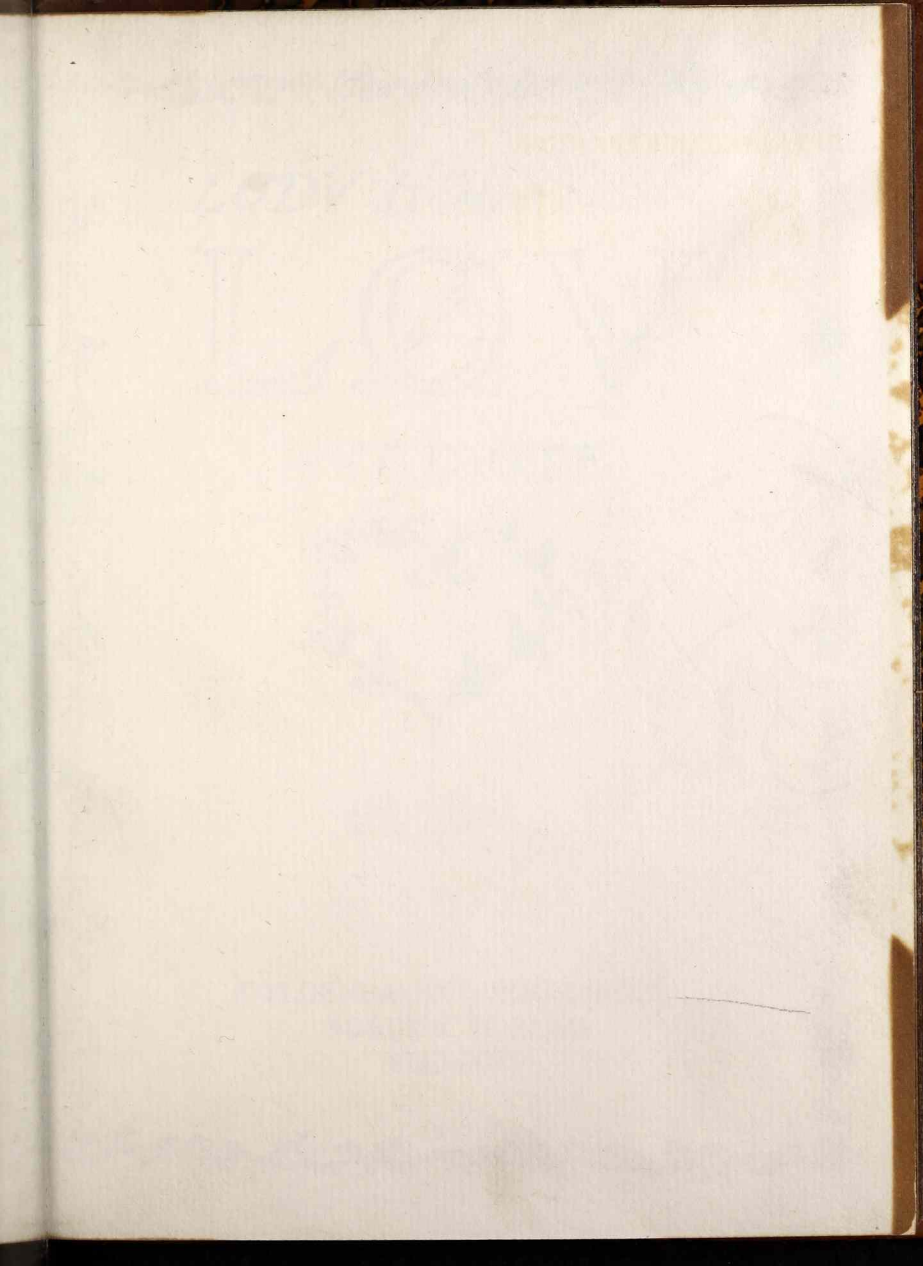
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

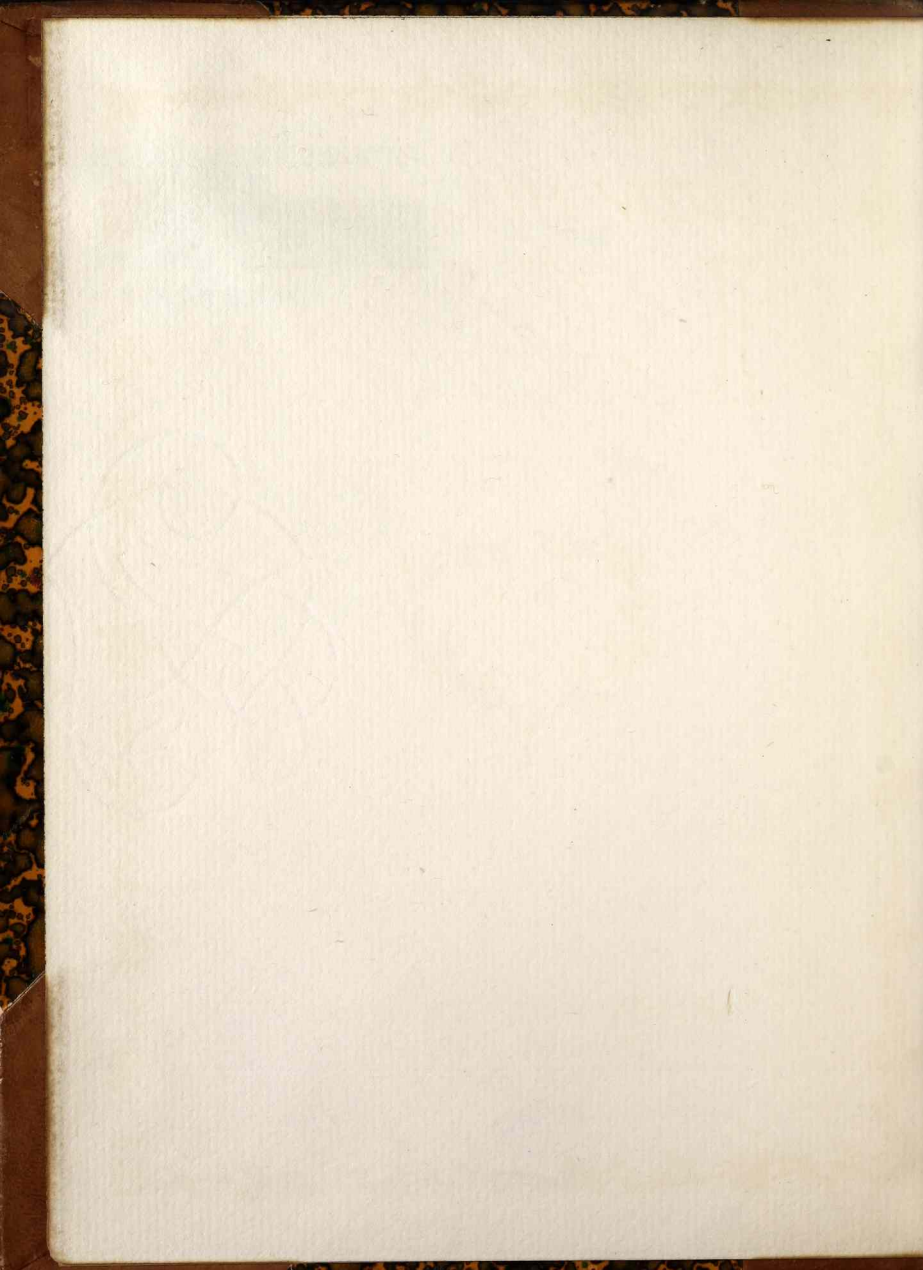

1 1 53 0 8 06583 X

+ Rex

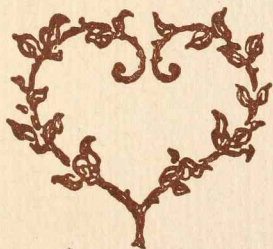

LUDV·HOLSTEIN

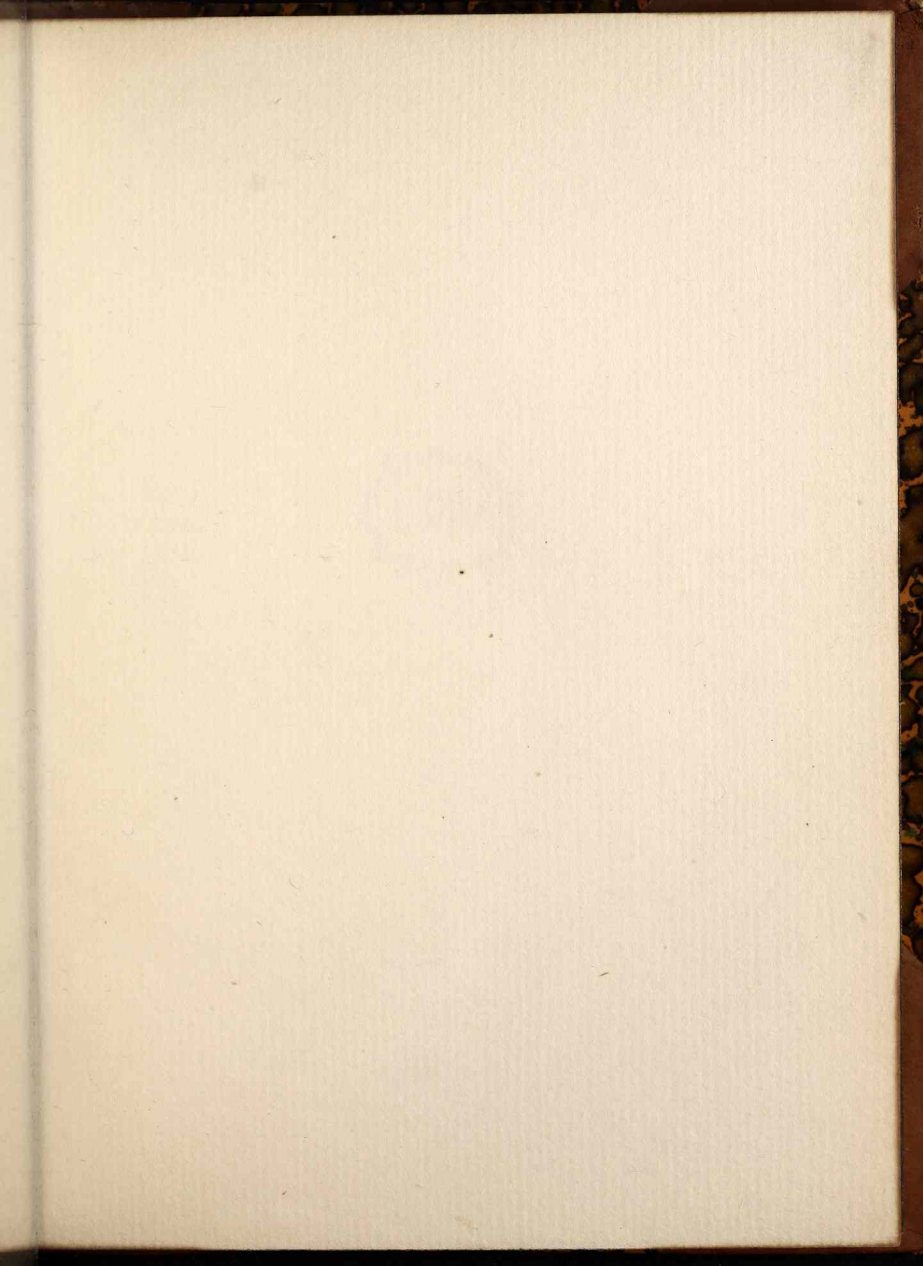
LØV

NYE DIGTE

typ. L/606

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
MDCCCXV

VIGNETTER, TITEL,
OMSLAGSTEGNING OG Udstyr af
KR. KONGSTAD

TRYKT FOR
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

HOS
F. E. BORDING
KØBENHAVN

TRYKT I 625 EKSEMPLARER

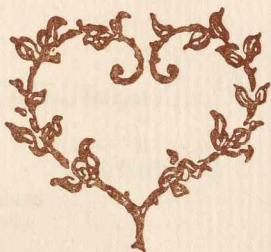
af de 550 SALGSEKSEMPLARER
ER DETTE

NR.

LUDV. HOLSTEIN

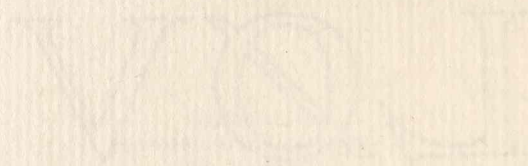
LØV

NYE DIGTE

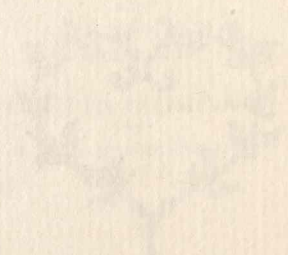

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
MDCCCCXV

LUDV. HOLSTEIN

NYEDIGTE

OT-DEKALOG HOC-THIN
SOMMER 1884
1884

INDHOLDSFORTEGNELSE

I

SEPTEMBERVISE	11
DET LYSNER	13
SE HAVERNE	15
I SKOVENS HAAR	17
DRYADE	19
H. C. ANDERSEN	21
RAADHUSET	24
CHR. WINTHER	27
SYD	30
PISAS TORV	31
HILSEN HJEM	32
KARROUSEL	35
LA VILLETTE	38
TIKTIK	39
IN MEMORIAM	40
IN MEMORIAM	41
DEN FORTABTE SØNS BRODER	42

II

FRAUENWIESE

GENNEM SKOVEN	49
PAA BJÆRGET	52
MARRI	55
SOM ET ILTOG	61
FRAUENWIESE	62

III

FORAARSFTEN	67
BYGEN FLYGTER	68
LANGT BORTE	69
OVERTURE	70
I PARKEN	72
FAUNEN	75
SOMMETIDER	76
HØSTDRØM	78
SØJLE	80

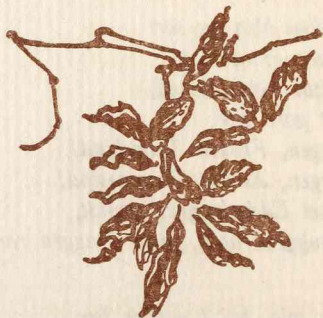

SEPTEMBERVISE

Melankolien bleg og sart
gik ud sin Morgentur,
mødte hun Letsindighed,
parat at gøre Kur.
Godmorgen, Frøken Taarekind!
Godmorgen, Junker Glemmesind!
I Græsset Edderkoppen spandt,
mens Duggen randt, mens Duggen randt.

»Og sig mig, hvi I vanker her
saa trist og mørk i Hu?«
»Jeg søger for min Sommerdrøm,
som ligger visnet nu.
Hvor er den Ed, I nylig svor?«
»— Hvor er den Sne, som faldt i Fjor?«
I Græsset Edderkoppen spandt,
mens Duggen randt, mens Duggen randt.

»Men sig mig, hvi I spanker her
saa knejsende og glad?«
»Jeg vasker bort min Sommerdrøm
i et Septemberbad.«
»Min Kompliment, Fru Graatigraat!«
»Jer Tjenerinde, Junker Flot.«
I Græsset Edderkoppen spandt,
mens Duggen randt, mens Duggen randt.

DET LYSNER —

*Det lysner over Agres Felt,
hvor sløve Plovspand kravle,
det sortner over Store-Bælt
med Sol paa Kirkegavle —*

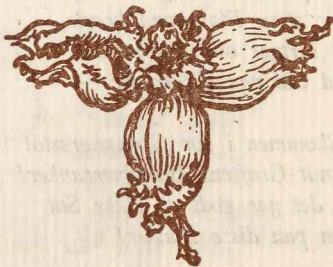
*Velkommen i vor Grønsværsstol
blandt Grøftens Brombærranker!
O, det gør godt at slikke Sol
igen paa disse Banker!*

*Vel rækker Høstens Solskin kort,
men Rønnens Bær staar røde.
Alléens Linde blegner bort,
men Vildvinsranker gløde.*

*Vel! Ræk mig da, o Efteraar,
en Gravensten, som smager
af Bækken ved min Faders Gaard
og Mulden i hans Ager.*

Og bag mig, Sol, og blød mig Regn!
 Jeg plukker mine Nodder
 og trasker langs et Brombærhegn
 med Plovmuld under Fødder.

Og det er al den Jord, jeg har,
 og alt, hvad jeg begærer.
 Jeg haaber det gaar an, jeg ta'r
 hvad mine Saaler bærer.

SE HAVERNE —

*Se Haverne! Se Skovene!
Det falmer og det drysser.
Nu skinner alle røde Bær,
Oktobersolen kysser.
Nu kan man se saa langvejs ud,
og tværs igennem Skoven,
og over gule Agres Stub,
som vender sig for Ploven.*

*Og højt og frit har Brombærranken
hægtet sine Klynger.
I Hegn og Krat de struttende
som Drueklaser gynger.
Og Raagerne har samlet
deres store, sorte Skarer.
Nu blæser Høstens Storme snart
de skingrende Fanfarer.*

*Saa rasler Løvet klingende,
saa danser Høstens Datter.
Igennem Stormen skogrende
man hører hendes Latter.
Som Græskar svulmer Barmen
paa den store Bakantinde,
og vilde Sange synger hun
til Kor af Nordenvinde.*

Og nogle høres klagende
som lange Salmetoner,
og andre kommer jagende
som glammende Dæmoner.
Og Fattigfolk i Stuerne,
som hører dem, kan hælde,
de læser deres Fadervor
og frygter Verdens Ende.

I SKOVENS HAAR —

*I Skovens Haar er Totter
af brunt og gult og rødt.
Der pløjes over Stubben.
Ja, nu er Muldet blødt.
Omkring de gamle Elme
paa Kirkegaarden larmer
de sorte Raagers Hær.
Jeg tænker, mens de larmer,
paa Dage, som er svundne
og aldrig kommer mer.*

*Den gamle Mand var færdig
paa Kirkegaarden snart.
Det Vand, som stod i Graven,
vil skjules i en Fart.
I Nat vil Blæsten plyndre
for deres sidste Blade
de gamle Elmetrær.
Her drysser visne Blade
fra Dage, som er svundne
og aldrig kommer mer.*

Hvad findes der i Haven
 at pynte Graven med?
 Lidt Vildvinsløv fra Gavlen
 og saa et Astersbed.
 Maaske en sildig Rose
 kan flettes mellem Kranse
 af Eviggrønt og Bær.
 Men Tanken binder Kranse
 for Dage, som er svundne
 og aldrig kommer mer.

Regn pisker imod Ruden,
 og Mørket falder paa.
 I Morgen vil en Skare
 paa Kirkegaarden staa.
 De blotter deres Ho'der
 mens Sørgesalmen toner
 og Elmeløvet snér.
 Ton, ton, du dybe Salme
 fra Dage, som er svundne
 og aldrig kommer mer.

DRYADE

*Det gløder saa tyst over Skrænten,
hvor Bøgene brænder paa Rad.*

*Alt Løvet er lyttende Venten,
der rører sig ikke et Blad.*

*Det søgrønne Mos paa en Stamme
fortæres i Gru, som er sød,
af Skovbundens svidende Flamme,
som svøber det tyst i sin Glød:*

Dryade! Dryade!

*Der staar hun saa smal som en Vaand
paa sin Skrænt.*

Dryade! Dryade!

*Et tyssende Tegn fra en Haand,
og et, Vent!*

*Hun hidser hans Hu
med sin tøvende Blu.*

*Hun blæser sit Tys
som et Kys.*

*Da blusser han vild
ved det tændende Syn.*

*Tyst dypper hun sig i hans Ild
som et Lyn,
og dvæler et flammende Nu.*

Paany af hans Favntag hun glider
 og ty'r til sit kølige Hus.
 Den flygtendes Sider han svider
 med Længslernes luende Sus.
 Saa leger de Dagen til Ende.
 Men sent i den dampende Nat,
 naar Nyet bl'r tændt, kan det hænde,
 det suser i Bakke og Krat:
 Dryade! Dryade!
 Dvæler du flygtig og sky
 for at fly?
 Dryade! Dryade!
 Tændt er det blinkende Ny.

H. C. ANDERSEN

1805—1905

*Med Grevinden Digteren spaserer.
Det er som et Bad,
han er barnlig glad,
dulgt hun smiler lidt af hans Manerer.*

*For han ligner en, som spiller Kegler.
Men i Drømme er han Féens Bejler,
og hans Digteraand
løst af Støvets Baand
Svanen lig, som i Kanalen sejler.*

*Dyb og dejlig er hans Gudegave.
Parken er jo Æventyrets Have,
hvor Prinsesser smaa
med Guld kroner paa
fodre Svanerne i Slottets Grave.*

*Og hvor alt omkring ham, Snegl og Svaler,
Sommerfugl og Træ'r,
Roserne især,
lever Æventyrets Liv og taler.*

Af usynligt Liv han er omsværmet.
 Rosenalfer napper ham i Ærmet.
 Men naar Havens Fê
 bød en anden The
 før vor Digter, blev han dybt fornærmet.

Fjærne Drømmefugl blandt Dødelige!
 O, jeg saa en Gang en Svane stige
 stor og hvid af Krop
 næsten lodret op
 i den øde Vinterhimmels Rige,

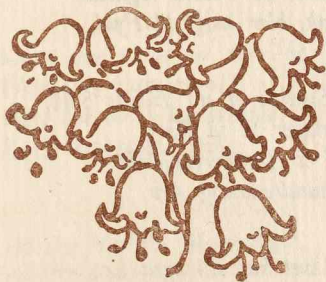
Hvorfra Skriget ensomt kom tilbage —
 Var han svanefødt i vore Dage,
 havde vel hans Sang
 haft en saaret Klang
 af en jaget Storfugls vilde Klage,

Mens vi nu kun dulgt fornemmer Sukket.
 Æventyrets Have blev jo lukket.
 Nøglen har vor Mo'r
 med de haarde Kno'r
 i sin dybe Kjolelomme stukket.

Svane! Svane! Det er længe siden!
 Svært at bygge Bro
 til din Barnetro
 fra vor Nutids vingeløse Viden.

Men Naturen er vor fælles Moder.
Blæser hun sin Lur,
styrter hver en Mur,
og det suser som fra fjærne Kloder.

Og naar Suset gennem Parkens Kroner
farer hen og dør,
høres nu som før
Æventyrets dybe Klokketoner.

VED RAADHUSETS INDVIELSE

*Grønne Grave hegnede
Københavns Idyl,
som da Volden segnede,
ak, blev brugt til Fyld.*

*Saadan er nu Tidens Skik,
sluger til sit Tarv
i et Hastværksøjeblik
hundredaarig Arv.*

*Livet har sin egen Leg —
Tiden tog og gav.
Skønhed sank og Skønhed steg
af det sunknes Grav.*

*Thi, hvor Sikken fløjtede
langs den grønne Sti,
og vor Ungdom skøjtede
ned langs Tivoli,*

*Rejste under Hammerklang
Staden sig et Hus.
Tiden vakte Skønhedstrang
af Idyllens Grus.*

*Saadan er nu Tidens Skik,
samler til sit Tarv
i et Velmagtsøjeblik
hundredaarig Arv.*

*Kunst skal vidne for sin Tid.
Vidn vort Hus for os!
Vidn om ærlig Kunstnerid.
Kunst er Livets Trods.*

*Hil dig Hus for Menigmand,
rejst paa Alfarvej!
Dog et Hus af fornem Stand,
fat det eller ej.*

*Midt i Dagens Vallegraa,
kløvet af dit Spir,
skal du staa og kalde paa
Dagens travle Bør.*

Nytaarssne skal pynte dig,
 svede skal dit Tag.
 Døgnet's Timer skyndte sig
 fra den første Dag.

Og mens Folk paa Fliserne
 døjer godt og ondt,
 drejer Uhret Viserne
 rundt og rundt og rundt.

Rundt og rundt, mens Livets Støv
 hvirvles om din Gaard.
 Slægter hvirvles med som Løv.
 Skaberdrift bestaar.

CHRISTIAN WINTHER

29. JULI 1796-1896

*Sjællands Piger, eders Roser bør I plukke af i Dag!
Sangergraven skal I smykke! Netop nu er Tiden inde.
Over Rugens bløde Bakker gaar de sommerlige Vinde
paa den grønne Ø, hvis Sanger kendte eders Hjerteslag.*

*Mellem Roser gik hans Vugge. Piger, ingen har som han
drukket Duften af en Rose. Ingen Drøm om eders Sjæle
var som hans en Drøm om Roser. Og saa smigrende et Mæle
fik saa søde Sangerdrømme aldrig før i dette Land.*

*Denne Tid var hans. Hans Rige, det var denne grønne Ø.
Som Skærsommers Søn og Sanger blev han født; og
 ingensinde
har en Elskers Læber sunget for en dejlig Elskerinde,
som han sang din Sommerskønhed, Sjælland paa den
 blanke Sø.*

Disse Skove gemmer Toner af hans Røst. Paa denne Stigik en Aften vore Mødre, Rugen skjulte dem, og Hatten tog de af, og som en Kilde, der faar Luft i Sommernatten, sprang fra deres fulde Hjærter deres Sangers Melodi.

Her paa disse Skrænter sad han, drømmende, og Fuglens Flugt
bar hans Længsel over Søen. Her paa denne grønne Bakke har din Bedstemoder set ham. Krøllerne om hendes Nakke og den Blomst, hun bar ved Brystet, blev det Digt, du fandt saa smukt.

Sange fløj og Sange bruste fra hans frie Sangerbryst. Unge Hjærters Fryd og Længsel bar de vide over Landet. Ingen var som han kun Sanger, Sanger helt og intet andet, først og sidst dog eders Sanger, Piger rundt om Sjællands Kyst.

Kunde du vel, Sjællands Datter, ønske dig en Brudekrans skønnere end den, han bandt af sine længselsfulde Drømme? Var de Ord, du nylig hørte, sødere og mere ømme og den Bøn, du ene kender, mere ridderlig end hans?

Rosens Tid og Christian Winthers! Se, hans Ø staar sommerskøn!
Søen gynger, Rosen blusser, Rugen gulner over Vange! Luften summer, Luften kimer, sitrende af fjærne Klange. Sjælland ringer Sommerhilsen til sin ridderlige Søn.

*Sødeligt og trygt han sover i sin friske Moders Favn,
som han ønskede at sove. Men i Aftes under Linden
saa jeg, at en sjællandsk Pige tog en Rose op til Kinden —*

*Hvad hun hviskede med Rosen — ved jeg det? Men
Sommervinden
hviskede i Lindens Blade Christian Winthers Sangernavn.*

SYD

Syrligt dufter de sildige Roser,
svale af Muld.
Syden løfter sin Vase,
svingende fuld.
Frækt, hvad Ferskenen værner,
fjærner den flagrende Spøgen.
Grenenes Byrde
frister nu nøgen
den tørstige Hyrde.
Alt er Sødme og Saft.
Som en Bæk
mellem Vinstokkens Ranke
smutter Minutterne væk
i den dvælende Tanke —

Søn af det sludfulde Nord,
hvor Timernes Suk
tælles af Hjærtet i Smug
ved det festlige Bord —
Dæk saa din Dug,
pluk
af den gavmilde Jord!

PISAS TORV

*Ej, hvilken Pragt paa Pisas Torv!
Tomaten skinner i sin Kurv
som Domens gloende Prælat,
naar i sit røde Fæstornat
han skrider over Plædens Sol
til Korets Renaissancestol.*

*Og som en svedig Hingstehals
saa blank er hin Kastanjeskals
Mahognipragt. Hvert Ferskenskind
hedt som en Bakkantindes Kind.
Her soler Høstens nøgne Gud
af Hjærtens Lyst sin brune Hud.
Glad løfter han til Dans sin Fod.
Hvor brænder dette Druerblod!
Hvor raser dette Farvekor
fra Marmorbord til Marmorbord
med Fløjter og med Cymbelklang
i Torvehallens Søjlegang,
hvor Solskin smutter frækt omkring
som Satyrsmil og Bukkespring.*

HILSEN HJEM

*Hvorhen? Hvorhen? med Solskin paa
I morgenmuntre Byger smaa?
Fra Syd med Fryd
og Fløjtelyd
vi som en lastet Flaade
mod Danmarks Kyster gaar.
Dets Agre bliver vaade,
hvor Bondesønnen saar.*

*Tag Hilsen med til hvert et Sted!
Mit Hjertes Længsel tag den med!
Til Ø og Sø,
som gaar i Tø,
til Bondemandens Plove
og Herregaardens Eng,
og vask de Bøgeskove
jeg leged i som Dreng.*

*Hils mest en Egn, hvor Slaaenhegn
faar Blomster efter Nattens Regn,
mens B'r langs Sti'r
fortumlet frir
til Grøftens Mælkebøtter,
som overdaadigt vaadt
omkranser Hjulsporspytter,
som blinker himmelblaa .*

Der skridter flink mod Kystens Brink,
 hvor Bæltet skyder Blink paa Blink
 i Blæst fra Vest
 den Husmandshest,
 forfulgt paa hele Turen
 af Maager, som med Støj
 forslugne slaas i Furen
 bag Bondemand og Øg.

Fra Pil til Pil kan i April,
 langs Landevejens fire Mil
 en Hær af Stær
 i Solskinsvejr
 faa Luften til at tone
 saa saligt, at hvem ved,
 en bristefærdig Krone
 maa springe ud derved.

Der laa jeg tidt og saa saa vidt.
 O Jord! Jeg tror, du ved, hvor blidt
 mit Blod forstod
 din tavse Flod.
 Det var som flød i Bakken
 den samme røde Strøm,
 som hvisler mig om Nakken
 sin farverige Drøm.

Hils Hest og Mand! Og Stær og Strand!
 Hils alt, som lever i mit Land!
 Hvert Træ, hvert Kræ,
 ja, selv hvert Fæ.
 Hver Ko, som skal paa Kløver,
 de Hellige saavel
 som Sognets værste Røver
 jeg sender Hilsen til.

Og sig, jeg ved fuldgod Besked
 om al den unge Herlighed
 som gror af Jord
 og over Fjord
 med Fugletrækket stryger.
 Held dig, mit Hjem, som lær
 i Strejfsol mellem Byger,
 forpint af Fødselsvéer.

Paris 99.

KARROUSEL

*I Boulevardernes
Heksegryde
koger et boblende
Bryg af Lyde.*

*Refrainer knalder
og kvækker og smælder
om illuminerede
Karrouseller,*

*Hvis Lamperader,
som Dagblaaet spejler,
fantastisk hen over
Gaderne sejler,*

*Hvor Grammofonerne
gjalder og galer,
som titusind Klowner
slog Saltomortaler.*

*Tonerne blander sig.
Skumringen blaaner
om gennemsigtige,
lilla Maaner. —*

Løftet over
 Spektakel og Smuds
 svæver en Brud
 paa en skinnende Struds.

Gallaudhalede,
 hede af Vin,
 én paa en Svane,
 én paa et Svin,

En paa en Flodhest
 én paa en Ged,
 grytende, galende,
 blanke af Sved,

Styrtende ned
 mod usynlige Dale,
 mens Grammofonerne
 raser som gale,

Slynget paany
 imod svimlende Højder,
 nogle med Skraller,
 nogle med Fløjter

Stormer en kaad
 og grotesk Kavalkade,
 sprøjtet som Skum
 fra den gøglende Gade,

Hujende, halsende
 efter den smukke,
 Aber og Æsler,
 Bamser og Bukke.

Til hvilke Orgier,
 som ingen gætter,
 i majestætiske
 Foraarsnætter

Fører denne
 skinnende Svane
 sin letsindige
 Karavane?

Sejlende højt
 i det mulmblaa Rum,
 utilnærmelig,
 hvid og stum —

Følg, hvo, der tør,
 men ingen maa røre!
 Jeg er Skæbnen —
 og jeg vil føre.

Paris.

LA VILLETTE

*Fra Horizontens Rande, som Synskredsen lukker,
vokser Natten ud, en Kæmpe mørk og stor.
Og Jordens trætte Sønner rejser sig og sukker
og gaar hjem til de Huler, hvor de bo'r.*

*Og Kvinderne staar op for at møde deres Herre
og iskænke ham Forglemmelsens Rus.
Men meget faa er smukke, og lykkelige færre,
de fleste er kun fattige Lus.*

*Mens nogle søger Glemsel hos deres stakkels Kvinder,
søger andre den i Alkoholens Dunst.
I Dørene staar Skøgerne med natteblege Kinder
og angler efter Mændenes Brunst.*

*Men mange Hjærter stønner i Angst for Synden og Døden,
og beder deres milde Gud at hjælpe dem i Nøden;
og den milde Gud hører undertiden deres Raab.*

*Fra en af de blide Stjærner, som tindrer fra det Høje
i det bundløse Mulm som et levende Øje,
sender han en Straale af Haab.*

TIKTIK

*Tik, tik, tik, tik, tiktiktik —
Hvert et lille Øjeblik
sluges af et andet.*

Tiktiktik — et rapt Sekund.

Tiktiktik — Minuttet rundt.

*Tiden løber, løber, løber,
løber ud i Sandet.*

*Tiktiktik — af smaa Sekunder
et Minut sig sammenbundter;
og Sekundet i Minuttet
som et Tik er indesluttet,
og vort Liv er knap som Nuet
i en Evighed beskuet.*

*Tiktiktik — Og dog jeg ved,
Stjærnerummets Evighed
skælver i en Draabe.*

*Tiktiktik — hvor rapt du flytter
Foden, Tid, imens jeg lytter.
Er den klog, som Tiden nytter?
Er den tryk, hvem Døden hytter?
Er jeg evig, er jeg intet?
Rimets Svar er — Taabe!*

IN MEMORIAM

*Hun var en Bajadere,
saa sval i sin Hud
som de hvide smaa Roser,
naar de lige springer ud.*

*Men vi drømte, Bajadere,
at dit Hjærte sprang ud,
som de hvide smaa Roser,
der dufter som din Hud.*

*Tip — Tap — Tønde —
Kapitlet er endt.
Hun forraadte med Ynde
og løj med Talent.*

*Og se, nu er det Sommer,
og se, de springer ud,
alle hvide smaa Roser
og dufter som din Hud.*

*Kun dit Hjærte, Bajadere,
skal aldrig springe ud —
dit arme, øde Hjærte,
som drømte om en Gud.*

IN MEMORIAM

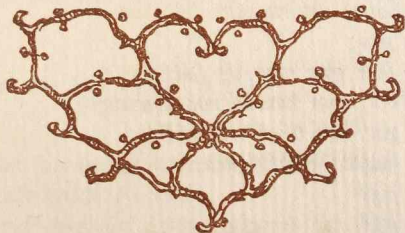
»Se,« hvisler hun og gyser som af en lønlig Gru
og viser mig den lille Sko, som traadte.

»Se, alle dine Roser har jeg trampet itu —
knæl og ti, og kys min Fod — jeg maatte!«

Det er en egen Vellyst, en sødmeblandet Bod
at sone, hvad en tilbedt Kvinde maatte.

Jeg drømte, at jeg nedsank besejret for din Fod
og kyssede den lille Sko, som traadte.

Og greb — mens i mit Hjærte min knuste Stolthed sved —
Jeg drømte det, du yndige, som traadte —
din Hals, og klemte trofast til af al min Kærlighed,
og sa'e paa din søde Mund — »Jeg maatte!«

DEN FORTABTE SØNS BRODER

*Den fortabte Søns eneste Broder
var en agtværdig Mand
i allerbedste Forstand.
Det Regnskab han førte med Himlen
stemte til Punkt og Prik.
(Han havde en særskilt Konto
for Synder, som andre begik.)
Han syndede selv,
dog kun i det smaa.
Han gav;
men ikke paa maa og faa
til Folk, som kanske var uværdige;
han gav kun til de retfærdige;
han havde Samvittighed:
Tør jeg?
Bør jeg?
Han vilde vide Besked.*

*Den fortabte Søns eneste Broder
var en retfærdig Mand
i allerbedste Forstand.*

*Det saarede ham, dersom Lykken forvænte
en Broder mere, end han fortjente;
det gjorde ham dybt forstemt.
Men det trøstede ham til Gengæld,
naar det gik en Broder slemt.*

*Den fortabte Søns eneste Broder
gik til sin Faders Gaard:*

*»Jeg ærgrer mig over den Fedekalv,
du slagted forgangen Aar.*

Jeg finder din Gærning forkastelig.

Min Broder var ikke ulastelig.

*Min Broder strøede Perler for Svin,
og Kalvestegen var egentlig min.*

*Jeg ta'r mig det nær, ja, jeg græmmer mig.
Alverden kan se, hvor jeg skæmmer mig.«*

Det var i Grunden en Skam —

*Han kunde ha' været en lykkelig Mand
i allerbedste Forstand,
havde han blot kunnet glemme den Kalvesteg,
som ikke blev slagtet for ham.*

Nu stod han der og forklarede.
Men hør, hvad den Gamle svarede:

»Din Broder strøede Perler for Svin,
men hver en Perle var ægte og fin.
Han strøede Perler,
se det er Tingen!
Du undlod det,
for du havde ingen.«

GENNEM SKOVEN

*Gennem Skoven gik min Gang.
Alle Drosler sang.
Alle Drosler sang saa kønt;
Bjærgets Græs blev mere grønt.
Lyset gled
paa sagte Fjed.
Skyggen skred og skred.
Toner fløj fra Dalens Graner
mod det tavse Fjæld,
klare, fjærne
som en Stjerne
blinker i et Væld.*

*Frit mod Aftenrødens Rand
gled det aabne Land.
Skoves Skygger løb som Næs
ud i klare Enges Græs.
Hvor jeg saa,
med Skygger paa
spredt i Dale laa
Bondebyer og Landsbykirker.
Kæmpefjældet stod
lyst paa Ryggen,
men i Skyggen
med sin brede Fod.*

Lyset gled, bestandig gled.
 Skyggen skred og skred.
 Gennem Skoven gik min Gang.
 Dalens Graner stod og sang,
 sang i Fred
 og Herlighed
 Sol bag Bjærget ned.
 Men naar Skyggen rørte ved dem,
 suste deres Top.
 Og hver lille
 Tonekilde
 holdt forskrækket op.

Tavshed over Skoven faldt.
 Men da Mørket alt
 greb den med sin Dødninghaand,
 svævede en salig Aand
 usét frem
 fra Fjærnets Gem,
 Dagen sang den hjem;
 mens en Sphinx saa streng som Døden
 i forstenet Ro
 sank til Hvile
 paa den mile-
 -lange Klippebro.

Stum den fra sin Stenkolos
 bød Serafen Trods,
 da hans Segl i Døgnets Skel

tændtes over Fyr og Fjæld
i en Dal,
som hvid og sval
lyste som Opal.
Sejrende, mens Mørkets Vove
sank omkring dens Glød,
stod hans Stjerne
som en Kærne
midt i Liv og Død.

PAA BJÆRGET

*Paa brune Ben
ad Klippesten
kortsåret smaa Koner gaa
hver med sin Spand
ad Skrænten ned
at hente Vand
ved Elvens Bred.
Bergauf, bergab,
hver Fod er rap,
hvert Skridt er fast,
for de har Hast,
de Koner smaa
paa Bjæret.*

*Og Sladren gaar —
for det er Vaar —
fra Spand til Spand med Lattersprøjt,
som en gesvindt
og munter Bæk,
der løber lindt
og smutter væk,
og blander rap,
bergauf, bergab,
sin Rislesang
med Klirr og Klang
og Solsortfløjt
paa Bjæret.*

Men én jeg saa
 alene gaa,
 og Fod for Fod og tavs hun skred
 bergauf, bergab,
 paa tunge Ben,
 som nødig slap
 den kolde Sten;
 hun stanser tidt
 og hviler lidt,
 og støtter Spand
 mod Klipperand,
 mens Sol gaar ned
 paa Bjærget.

Og rask forbi
 med Drilleri
 de løb, de muntre Koner smaa.
 Det Taalmodssmil,
 som Mødre har,
 var i hvert Hvil
 den Bleges Svar.
 Og trip og trap,
 bergauf bergab.
 Smaa Blommetrær
 og Kirsebær
 i Blomstring staa
 paa Bjærget.

Men evig sval
 den grønne Dal

jeg for mig ser, og Elvens Bred
med Klirr og Klang
bergauf, bergab,
og Solsortsang
og Trip og Trap;
og én, som bleg
langs Skrænten steg;
og i et Hvil
det Mødresmil
af Evighed
paa Bjærget.

MARRI

*Den lifligste Lugt i Verden
er Lugten af nyslaaet Hø,
saa sød som den sene Sommer,
saa karsk som den salte Sø.*

*Det lifligste Hø i Verden,
det høstes og sættes i Stak
af flittige Koner paa Bjærget
med Slidder og Sladder og Snak.*

*Sol skinner paa Bjærgets Koner,
som høster hver evige én,
og bleger de farvede Skörter
og bruner de bare Ben.*

*Der kravler en Purk i Grøften;
der græsser en Ged med sit Kid —
og Purken har tabt sine Bukser,
og Geden er sort og hvid.*

Og Geden og Purken er Marris
 og Ungen i Vognen med;
 og Marri er Kone til Michel,
 som »fløter« langs Elvens Bred.

Blandt alle de flittige Koner,
 som høster og sætter i Stak
 og svinger de maledede River
 med Slidder og Sladder og Snak,

Er ingen saa flittig som Marri,
 og ingen saa smidig og stærk;
 hun gaar som i Leg over Græsset
 i solbleget Skørt og Særk.

Og nu er det Middag paa Bjærget,
 og hed er den grønne Toft.
 Og Marri nærmer sig Stakken,
 for nu skal den bæres paa Loft.

Og Marri knuger i Favnen
 sin Stak med et kærligt Tryk,
 og klemmer den i en Presenning
 og spænder en Rem bag dens Ryg

Og stemmer den Knæet i Maven
 og favner den helt omkring;
 for saadan en Stak er en stridig
 og løjerlig levende Ting.

Og smidige Marri paa Bjærget,
 som ta'r med sin Høstak en Tørn,
 ligner en Dreng, der bakses
 for Spøg med en skikkelig Bjørn.

Og Solen skinner paa Bjærget,
 og Lærkerne kvidrer omkap;
 og Kiddet rusker sin Moder
 med tørstige Nip og Nap.

Og Purken har vækket den Lille,
 som nylig i Puderne sov;
 og Marri har hørt dens Klynken,
 og Marri ved dens Behov.

Rask endevender hun Purken
 og straffer ham med et Par Smæk
 og ryster ham i hans Bukser
 som en lille Gris i en Sæk.

Saa sætter hun sig ved Grøften,
 og Særken smøger hun ned
 og presser det spæde Ansigt
 til Barmens perlende Sved.

Saa falder der over Marri
 en sød og drømmende Fred —
 mens Kresløbet sluttet fra Grøften
 til Verdens yderste Bred.

Og Solen skinner paa Bjærget,
 og hed er den grønne Vang.
 Og Konerne trasker langs Vejen
 i stampende Gaasegang.

Hver bærer sin Høstak paa Nakken
 og luder med Ryggen i Krog.
 For nu er det Middag paa Bjærget,
 og Gryderne skal i Kog.

De hjælpes, de flittige Koner,
 hvis Mænd langs den brølende Elv
 »fløter« de sejlende Skove.
 Men Marri maa hjælpe sig selv.

Godt! Hurtig vælter hun Stakken
 og smider sig ovenpaa
 med Blikket vendt imod Solen
 og Himlens flimrende Blaa.

Og presser først Hoved saa Skulder
 op under Presenningens Strop.
 Og saadan, tøjret til Stakken,
 skal Marri nu rejse sig op.

Det kniber. Men haardt i Bakken
 hun stemmer de hærdede Ben.
 Og Nu! Men Stakken vil ikke,
 for den er en genstridig én.

Men Marri er Bjærgenes Datter,
 og Elvene er hendes Slægt,
 og Vilje har Marri og Sener,
 mens Stakken har bare sin Vægt.

Dybt henter hun Vejret og spænder
 hver Scene i Lægge og Ryg.
 Der staar hun og vakler med Stakken,
 forpustet og svedig, men tryg.

Og Solen skinner paa Bjærget,
 og hed er den grønne Vang,
 og Konerne trasker langs Vejen
 i stampende Gaasegang.

Og Marri triller den Lille,
 og følger, med Ryggen i Krog
 og Buksetrolden ved Haanden,
 det løjerlig puklede Tog.

For nu er det Middag paa Bjærget,
 og nu skal der sørges for Mad.
 De tjærede Bjælkehytter
 langs Dalranden ryger paa Rad.

Og Marri sætter det dampende
 Fad paa det skurede Bord.
 Og Michel griber sin Træske
 og mæler saa ikke et Ord.

SOM ET ILTOG —

Som et Iltog i det Fjærne
suser Blæsten over Skove.
Elven raaber hult i Kløften.
— Diedrich holder nærved Grøften.
Diedrichs ene Træskohæl
dingler ned fra Vognens Fjæl
med en Klump af Bjærgets Jord.
Diedrich gaber, Diedrich glor.

Som et Iltog i det Fjærne
suser Blæsten over Skove.
Elven brøler hult i Kløften.
— Diedrich holder nærved Grøften.
Diedrich, han er ligeglad.
Diedrich tygger Ostemad.
Diedrichs Heste tygger Straa,
Muleposer har de paa.

Som et Iltog i det Fjærne
suser Blæsten over Skove.
Elven drøner hult i Kløften.
— Diedrich holder nærved Grøften.
Diedrich er af Bjærgets Jord.
Bjærget gaber, Bjærget glor;
Bjærget propper ligeglad
Skrutten fuld af Ostemad.

FRAUENWIESE

*Smaa Bjælkehuse ligger
paa Rad langs Dalens Rand,
og Frauenwiese hedder
det græsgrønne Land.
Højt mellem mørke Skove
det lyser som et Bed,
ja, lyser langt af Led
med grønne Enge.*

*Hvert Bjælkehus er malet
saa pynteligt og smukt,
og karsk som Bjærgets Skove
er Stuens Harpikslugt,
som Frauenwieses Koner
ta'r med sig, hvor de gaar,
i deres Skørt og Haar
og Hovedklæde.*

*De Frauenwiese Koner
maa løbe op og ned
med Kurve over Ryggen,
og malke Ko og Ged;
Vand henter de ved Elven
og skyller deres Vask —
i evigt Trit og Trask
langs Bjærgets Veje.*

Ved Solnedgangens Porte
 og Aftenstjærnen nær
 indslumrer de i Suset
 fra Bjærgets Fyrretræ'r,
 og kimes ud hver Morgen
 i Taagens blege Damp
 til Dagens muntre Kamp
 af Lærketriller.

Thi intet Sted i Verden
 er Lærketriller fler.
 Og intet Gry forvandler
 en græsgrøn Plet som der.
 Op dukker Frauenwiese
 hver Morgen som en Ø
 af Taagens hvide Sø,
 som drukner Dalen.

Begravet ligger Skove,
 naar Frauenwieses Mænd
 i Taagehavet dykker,
 mens Sø bl'r Land igen;
 og rædde Genfærd flygter
 i Ly af Bjærgets Bryn
 for Gryets Lanselyn,
 som splitter Taagen.

*Saa grøn som Frauenwiese
er ingen Plet, jeg ved.
Gud steder den til Hvile
ved Aftenrødens Bred,
og henter den af Havet
og skaber den paany
hvert evigt Morgengry
den hele Sommer.*

FORAARSAFTEN

*Det nære bliver fjærnt,
og det fjærne rykker nær,
mens Vinterdagen slukker
over Tagene sit Skær.*

*Guldblanke Lygterader,
som tændtes tyst og brat,
punkterer gennem Gader
Skel mellem Dag og Nat.*

*Og hensigtsløst det rumler
fra Dybet som en Strøm,
der rinder hen og mumler
i Evighedens Drøm.*

*Vintren tør,
Dagen dø'r —
Alt, hvad jeg har levet før,
rinder mig i Hu.
Rummet hvælver sig saa stort.
Perleklart fra Tidens Port
drypper dette Nu.*

BYGEN FLYGTER

*Bygen flygter saa mørk og vaad,
og alle de blomstrende Lønne
bliver saa lysende grønne;
frugtbær var Foraarets Graad.*

*Himlen er jo som Sølv at se,
og ren er Solsortens Trille.
Grenene grønnes saa stille.
Skønne Ting skal nu ske.*

*Tavs er Pigen, som træder ind
under de bristende Kroner.
Undrende hører hun Toner
strømme gennem sit Sind.*

*Løndomsfuldt og forunderlig rigt
blunder et Smil paa Munden.
Nær er Forløsningsstunden.
Skaberen drømmer sit Digt.*

LANGT BORTE

*Du dejlige langt borte,
dit Billede jeg ser.
Det bruser om mit Hjærte,
smaa Sølvklokker lær.*

*I dig min Tanke svimler,
din Favn har ingen Bund.
Dit Sind er som Naturen,
den drømmer paa din Mund.*

*Paa fjærne Bjærges Skrænter
Oliven staar i Brudd.
Sødt Sydens Roser venter,
at de maa springe ud.*

*Du dejlige langt borte,
Du er i alt, som sker,
i det, som vældigst bruser,
i det, som lifligst lær.*

*Du er i Stjærnernes Skælven
og Nattens sagteste Sus,
som i de vilde Elves
bakantiske Foraarsbrus.*

OUVERTURE

*Med Favnen fuld
af Foraarsmuld
en frodig Nat udtræder.
Den svale Kildes Perlesnor
i Mulm sin Vise kvæder,
saa kvidelig —
Vi er af Jord!
Saa blidelig —
hvor Græsset gror!
Højtidelig —
Og Pan er stor!
En frodig Nat udtræder.
Saa løndomsfuld
i Foraarsmuld
den svale Kilde kvæder.*

*Da klang fra Muld
saa længselsfuld
et Svar fra Dybets Strømme.
Et Væld mer blodigt rødt end Guld
sprang ud og kvad i Drømme,
saa véfuldt vildt —
Vi er af Jord!
Saa modermildt —
hvor Græsset gror.*

*Til Stjærner stemte med i Kor,
og alle Bjærgets Strømme,
og Nattens Blod
steg som en Flod
af Frugtbarheders Drømme.*

*Af Jord! Af Jord!
Et Valmueflor
om Mulmets Midje bruser.
Nu styrter Savn
i Nattens Favn
fra Evighedens Sluser.
Fra Dybets Nød —
Vi er af Jord!
I Nuets Glød —
hvor Græsset gror!
I Selvets Død —
Og Pan er stor!
Fra Evighedens Sluser
der styrter Savn
i Nattens Favn,
mens Mulmets Hymne bruser.*

I PARKEN

*Bygen kaster sin Solskinsgraad.
Plænen damper i Sol og Vand.
Stakkels Psyke fik Vingen vaad,
blidt hun daaner paa Vasens Rand.*

*Tulipaner af Ild og Luft,
Purpurskaale, men uden Klang,
fyldt til Randen af Solskinsduft,
gløder tyst som en Solnedgang.*

*Stille strømmer Kastanjens Blod.
Stammen ved, hvor dens Styrke gror.
Kronen fyldes fra Træets Rod,
Roden bundet i Moderjord.*

*Saligt toner ved Solnedgang,
oversanselig ren og skøn,
Solsorthannernes Aftensang;
Parken drikker sig dobbelt grøn.*

*Unge Mand, hvor din Mund er rød!
Dine Øjne fuldstændig blaa.
Stedmorsblomsterne i dit Skød,
er det alt, hvad du tænker paa?*

*Eller drømmer dit tavse Blod,
mens du varsomt, som var det Guld,
lægger over hver Plantes Rod
den beskærmende Haandfuld Muld,*

*Om din Kone, som stod her nys,
med dit Øl og dit Ostogbrød?
Mon du tænker paa hendes Kys?
Er mon derfor din Mund saa rød?*

*Skal I tyst efter Solnedgang,
som en Draabe fra Altets Flod,
sød som Solsortens Aftensang
rød som Læbernes varme Blod,*

*Suse saligt i Natten bort?
Farver bruser ved Foraarstid.
Foraarsfarvernes Tid er kort,
Luften venter os stor og blid.*

*Vældigt svulmer dens Aandedrag.
Naar den kryster den varme Jord
i sit frodige Favnetag
syder Planternes Farveflor,*

*Brister Fuglenes Jubelskrig,
svæver Blomsternes sagte Duft
i en Længsel saa dyb og rig
saligt bort i den store Luft.*

*Om os bruser en mægtig Strøm.
O, jeg undres for hvad jeg ser!
Vi er midt i en Skaberdøm,
som forløses i alt, som sker.*

*Parken taber sig for mit Blik
i et sitrende Drømmeskær.
Toner svæver i sød Mystik
mellem grønnende Elmetrær.*

*Blomst, hvad ligner din tavse Fryd?
Blad, hvad ligner din Fødselsstund?
Uden Smerte og uden Lyd,
knap et Pust fra en Psykemund.*

*Fugl, hvad ligner dit Jubelskrig?
Blot at ane den Fryd du ser!
Brast min Sjæl i en Drøm saa rig,
o, hvad kunde jeg ønske mer!*

Dresden 98.

FAUNEN

*Faunens Sjæl i Toner strømmer
over Bjærg og Sø.*

*Evigheden i ham drømmer,
aldrig skal han dø.*

*Draget fra de tavse Skove,
stod hun maanehvid paa Næsset,
saa hans Stjerneøjne, spurgte:
Er det dig, som sender Bud?*

*Og han svarer hende salig —
Iris blomstrede i Græsset —
Ja, for jeg er Livets Længsel,
som har kaldt dig ud.*

SOMMETIDER

*Sommetider kan jeg ikke sove ind,
Uro jager Sønnen fra min Seng.
Stygge Drømmesyner spøger i mit Sind,
saa jeg frygter næsten som en Dreng.
Sukket flytter ikke Byrden fra mit Bryst.
Kun mit Blod, som mumler, hvisker mig sin Trøst —*

Fred! Fred!

*Ja, Fred, det har min Mo'r
i den gode Jord.*

*Og jeg ser min Mo'r, som om det var i Gaar.
Natklædt nærmer hun sig til min Seng,
pusler Dynen om mig og mit Pudevaar.
»Ligger du nu godt, min lille Dreng?«
Lytter jeg til Uhrets jagende Tiktik,
tænker jeg paa hendes uropinte Blik.*

Fred! Fred!

*Ja, Fred, det fik du, Mo'r,
i den gode Jord.*

Der er Jord, som drager dulmende og sært.
 Du har Ret, som kaldte Jorden god.
 Lydhør, tæt ved Livets Hjærte har jeg lært,
 hvad der hvisker lønligest i mit Blod.
 Svalet hørte jeg, fortæret af min Ild,
 Muldets Kilde mumle moderlig og mild —

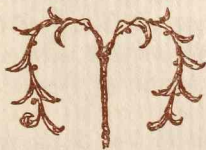
Fred! Fred!

Ja, Fred, det faar vi, Mo'r,
 i den gode Jord.

Kom og sæt dig her ved Sengekanten, Mor,
 i de lange Nætters Søvnløshed.
 Nu kan vi forstaa hinanden uden Ord,
 talende om Ting, som ingen ved.
 Tavs du læser alle Spørgsmaal i mit Blik.
 Tavs du svarer paa dem med dit kloge Nik.

Fred! Fred!

Ja, Fred, det vil vi, Mo'r,
 i den gode Jord.

HØSTRØM

*Alt var saa stille, mens Farverne faldt.
Vejen blev gul; der var gult overalt.
Stille stod Linde og blegnede bort.
Solskinnet kom, men det rakte saa kort.*

*Vildvinen faldt som en dryppende Brand
over Kanalernes blikstille Vand.
Glødende tyste Kastanjer stod,
saa sig dernede fra Top til Rod.*

*Saa i det farveforskønnende Vands
irrede Kobber- og Messingglans.
Høsthimlens fjærne og blege Blaa
gled som en flygtig Emalje derpaa.*

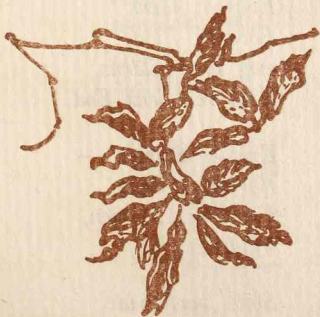
*Mægtigt, o, mægtigt i Stilhedens Glød
tonede Salmen om Elskov og Død.
Tavse og gysende stod vi, mens alt
brændte og blussed og blegned og faldt.*

*Gysende stod vi. Vor Styrke var brudt.
Men i Forvandlingens rige Minut
var det min Attraa at drikke din Munds
tavse og evige Smerte tilbunds.*

Vilde jeg leve det Nu, som er værd
hele vort Jordelivs kvaldsomme Færd.
Alle Kastanjerne brændte paa Rad,
over os daled det flammende Blad.

Daled og flammed og faldt for vor Fod.
Lindene blegkede bort som de stod.
Under Kastanjerne stod vi, mens alt
brændte og blussed og blegned og faldt.

Under Kastanjerne stod vi. Og tyst,
tyst som de dødsstille Høstfarvers Lyst,
brændte den svidende Længsel sig Vej
gennem to Hjerter, som vilde det ej.

SØJLE

*Vildvinens Tæppe
farver dens Skaft.
Midt i en Ebbe
knejser dens Kraft.*

*Farverne falmer,
urørt den staar.
Tiende Salmer
over den gaar —*

*Evig er Ildens
Ebbe og Flod,
evig som Kildens
Rind ved dens Fod.*

*Evig er Salmen —
Foraarets Brus,
Farvernes Falmen,
Vindenes Sus.*

*Søjle, vort hvide
sejrende Vil,
midt i den stride
Strøm blev du til.*

Over det vilde
Brændingens Kast
stiger du stille,
oprejst og fast,

Løfter et Mærke
over vor Strid
midt i den stærke,
strømmende Tid.

Stolte og ranke
Evighedstrods!
Mejslede Tanke!
Vidne for os,

Medens vi harve
svindende Spor
over den farve-
skinnende Jord —

